

ПЕДЕСЕТНИЦА

Свети Јустин Ђелијски

Да није данашњег Славног и Великог Дана - Цркве Христове у свету не би било!

Да није данашњега Дана, браћо и сестре, хришћанства не би било, Светих Апостола не би било, Светих Мученика не би било, Светих

Исповедника, Праведника, Пустињака не би било. Да није данашњег Дана ни вас не би било! Да није данашњег Славног и Великог Дана - Цркве Христове у свету не би било. Овај свет би био и остао поприште смрти, тамница греха, пакао. Човек -

човек би престао бити човек и извитоперио би се у ко зна какво чудовиште.

Данашњи Велики Свети Празник, данашњи Велики Свети Догађај: Силазак Духа Светог на Апостоле и прве ученике Христове, дао је биће Цркви Христовој. Данас је рођендан Цркве Христове. Данас се родила Црква Силаском Духа Светога на Свете Апостоле. Господ је био у свету у телу, проповедао, чинио чудеса, пострадао, васкрсао и узнео се на Небо. А гле, Његови ученици беже плашећи се од Јевреја, крију се. Шта је, где је Његова сила, где је Његово обећање: *„Дајем вам власт да стајете на змије и на шкорпије и на сваку силу вражју”*? Они беже, крију се, бегунци, страшљивци... Куда ћете? И данас, *Педесети Дан* после Васкрса Господа Христа, силази Дух Свети у облику огњених језика и стаје на сваког од Светих Апостола, од Светих Ученика. И сви стадоше

говорити разним језицима. Прости рибари, галилејски, људи неумни, говоре разним језицима истог тренутка кад Дух Свети сиђе на њих. Помиње се седамнаест разних народа, чули сте данас у Делима Апостолским, који су били присутни, и *сваки је чуо свој језик да говоре неуки рибари галилејски.*

Шта се десило, шта је то? Свети Апостол Петар им објашњава да је то испуњење пророштва Јоиловог: *да ће Дух Свети сићи на свако тело, и прорицаће синови и кћери ваше,* и дати Силу Божанску сваком људском бићу. И заиста, тај плашљиви Петар бегунац, истог дана кад је Дух Свети сишао на њега, неустрашиво проповеда Господа Васкрслог, Господа Вазнесеног и вели да је у Њему спасење: *И да нема другог имена под небом којим се људи могу спасти.* Чега? - Греха, смрти, ђавола, пакла.

Ко то може учинити у свету осим Господа Христа?! Сишао је Дух Свети, обећање је испуњено, највеће обећање, највећа нада - испуњена је. Дух Свети је сишао и слабе, немоћне ученике Христове претворио у свемоћне људе, у свемоћне јунаке. Њих смртне претворио у бесмртне. Обукли су се у Силу с висине - по речи Господа Христа.

На данашњи дан Свети Апостоли су се обукли у Силу с висине. Каква је то сила? Сила јача од сваке земаљске силе, сила јача од греха, сила јача од смрти, сила јача од ђавола, сила јача од пакла. То што су данас доживели Свети Апостоли више се не гаси у њима. Њих Дванаесторица и остали са њима, расули су се по целој свету, и тог истог Светога Духа, те огњене језике, раздељују сваком људском бићу које поверује у Господа Исуса. И Дух Свети, браћо, постао је душа Цркве Христове.

И као што наше тело живи душом, тако и Црква Христова живи Духом Светим - душом својом. И Празник, и догађај који је почео на данашњи Дан не престаје никако, ево две хиљаде година. Јер, шта је Црква Христова? Црква Христова је непрекидан Духовдан, непрекидан Празник Светога Духа.

Митрополит Атанасије Лимасолски О Цркви

Свако мора да схвати: оно што тражимо у Цркви и што Она може да нам пружи јесу лични односи са Христом. Веома је важно

знати да смо, улазећи у Цркву, призвани да успоставимо односе не са учењем Цркве, већ са конкретном Личношћу. Да бисмо имали личне односе са Исусом Христом,

живом Личношћу, Која постоји и са Којом човек може и треба да има односе љубави. Треба заволети ту Личност.

Црква је живот искуства, искуство вечног живота, који почиње у овом животу и прелази у вечно Царство Божије. Када служимо свету Литургију, говоримо: “Тело Христово примите, Источника бесмртности узмите”. Сада, сада ми узимамо бесмртни Христов живот, а не након смрти.

Црква не говори ствари које не може да докаже. Она доказује, али не разумом, већ искуством. Искуством је потврђено да човек који има личне односе са Богом не осећа празнину у себи. И када се особа оштро мења ка бољем – то такође представља искуство Цркве и чуда која се у њој до данас догађају. Све то до данас пребива у Цркви и јесте доказ тога да је Црква жива.

За нас је Христос савршена Личност, савршени Спаситељ света. Ми не можемо прихватити да је могуће спасити се другом личношћу, идејом или учењем - најважније

је схватити да у Цркви развијамо личне односе са Самим Христом. Када човек постане свестан тога и прими то, стаје на пут исцељења који предлаже Црква и осетиће то у свом срцу.

Када човек гледа на Цркву као на идеологију, он не може да разуме да се живот верних заснива на искуству. За њега је то безумље. За њега је Црква безумље. А Светитељи су за њега безумни, јер су чинили апсурдне ствари. Како ћеш објаснити логички оно што су урадили мученици, подвижници, отшелници, пустињаџици?

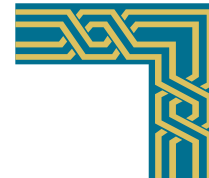
Уопште, важно је да православни верујући човек себи постави питање: све што радимо, наша поклоничка путовања, паљење свећа, ноћна бдења, молитве, пост, милосрђе – сви наши поступци – ради чега су они? Зашто све то радимо? Од нашег одговора на то питање зависи правилност или неправилност нашег духовног живота.

Прва и једина заповест коју нам је дао Бог, од које су већ потекле све друге заповести – љубити Господа Бога свим срцем (Мк. 12:30). А друга која истиче из ње је „љуби ближњег свога“. Све остале заповести представљају продужетак ове две. Ако љубите свог ближњег, нећете украсти од њега, нећете га лагати, бити неправедни према њему, ништа нећете желети од оног што има, ни његову жену, ни његов дом, нећете га осуђивати...

Живот у Цркви развија односе. Међутим, у питању су лични односи између човека и Христа, а не између човека и Христовог учења, не између човека и Јеванђеља, не. Јеванђеље је нешто што нам помаже да достигнемо врхунац љубави ка Христу.

Дакле, Црква је налик на болницу која нас лечи и помаже нам да волимо Христа, а љубав ка Христу је пламен који се разгорева у срцу да бисмо могли да проверимо себе, видимо да ли се налазимо у љубави Божијој.

Свети Иларион Тројицки Чије је Свето Писмо?

Религиозни лидери човечанства, оснивачи различитих философских школа су обично писали много и драге воље. Христос ништа није писао. Зар то не значи да Христово дело у суштини уопште није исто као дела било којих философа, учитеља, представника умног живота људског рода? А сама Црква, зар је гледала на свог Оснивача као на једног од учитеља људског рода? Зар је оваплоћење Јединородног Сина Божијег било потребно само да би се написала и људском роду предала некаква књига? Зар је било неопходно да се буде Јединородни Син Божији да би се написала књига?

Син Божији је постао човек ради спасења људског рода, не ради писања књиге. Никаква књига није могла и не може да спаси род људски. Христос није Учитељ, већ управо Спаситељ рода људског. Било је неопходно да се обнови људска природа која је иструлела од греха и почетак тој обнови је постављен самим оваплоћењем Сина Божијег, а не Његовим учењем, не књигом Новог Завета.

Христос је створио Цркву. Црква је постојала и онда када ни једне књиге Светог Писма Новог Завета није било. Апостоли су књиге Новог Завета написали касније, већ након неколико деценија од почетка историјског постојања Цркве. У књигама које су написали апостоли су оставили записану своју усмену проповед. Писали су за Цркву која је већ постојала и књиге своје Цркве су дали за вечну поуку. Очигледно је да књиге Светог Писма не чине суштину хришћанства,

јер хришћанство није учење, већ управо нови живот, који Дух Свети ствара у роду људском на темељу оваплоћења Сина Божијег. И зато неће бити дрскост да се каже да се не спасава човек Светим Писмом као књигом, већ благодаћу Духа Светога Који живи у Цркви.

Да ли је довољно знати Нови Завет да би човек био хришћанин? Да ли је знање довољно за спасење? Наравно да не. Може се знати напамет цео Нови Завет, може се савршено знати целокупна новозаветна наука и бити врло, врло далеко од спасења. За спасење је неопходно ући у Цркву, као што је и у књизи Дела апостолских написано да „Господ

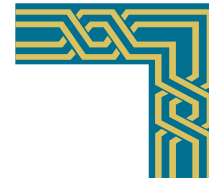
додаваше Цркве оне који се спасаваху“ (Дела апостолска 2:47; 5:13-14). То је био онда када Писма није било, али је Црква постојала и постојали су људи који су се спасавали.

Благодатна сила Духа Светога делује у Цркви на различите начине: у Тајнама и свештеним радњама Цркве, у заједничкој

молитви и љубави, у црквеном служењу; као богонадахнута реч Божија делује и кроз књиге Светог Писма. Овде и долазимо до дефиниције Светог Писма. Дух Божији оживљује једино Тело Цркве, а зато и Свето Писмо може да има смисао и значај само у Цркви. Дакле, Свето Писмо представља један од знакова заједничког благодатног живота Цркве. Писмо је црквена имовина, драгоценост и непроцењива, и само црквена имовина. Свето Писмо се не може откинути од црквеног живота.

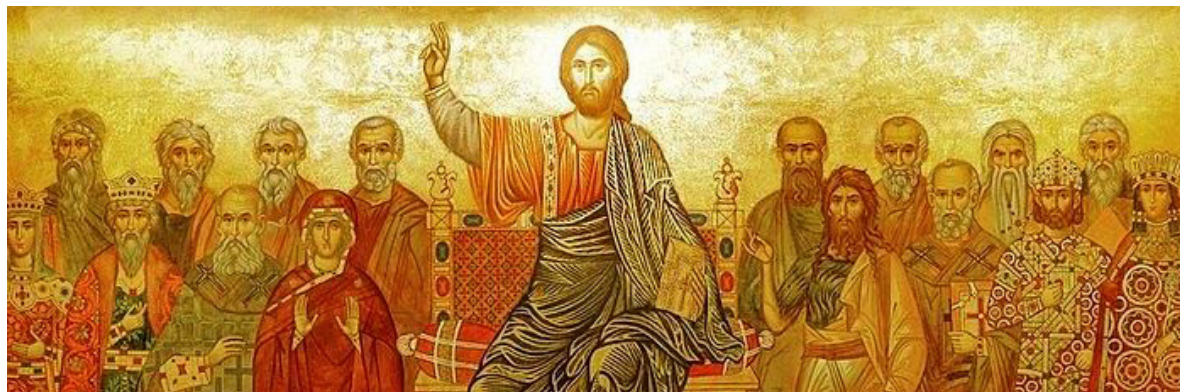
Једино Црква даје смисао Писму. Свето Писмо није самостална величина; Свето Писмо се не може сматрати законом за Цркву који она може да испуни и од кога може да одступи. Свето Писмо се јавило у недрима Цркве и ради Цркве. Црква поседује Свето Писмо и употребљава га на корист својих чланова.

Свети Филарет Московски

Светост је обавеза сваког хришћанина!

Помислимо на светост као на обавезу свих и свакога. Зар није уобичајеније да мислимо и говоримо: „Како ми да будемо свети? Ми смо људи грешни и довољно је ако се некако спасимо покајањем“. „Како ми да будемо свети?“ Али, да ли смо помислили шта ћемо бити и шта ће бити са нама, ако не почнемо да се подвизавамо да би постали светитељи? Међутим, светост уопште није само појединачна одлика међу хришћанима коју је похвално да имају неки и без које лако могу проћи други. По апостолском учењу, свако кога је Бог призвао да буде свет у Царству Божјем, другачије речено, сваки хришћанин у самом овом призиву и у мисли о Богу Који га је призвао, мора да нађе за себе закон, обавезу и побуду да неизоставно буде или да постане свет. „Него по Светоме који вас је позвао, будите и сами свети у свему живљењу“ – ово правило је тим више обавезно за синове Новог Завета Божјег, јер је и синовима Старог, мање савршеног Завета, већ било дато од Бога: „Јер је написано: Будите свети, јер сам ја свет.“ Ако живите без старања и без наде да будете свети, значи да живите не по Светоме који вас је позвао, не одговарате достојанству позваних од Бога и синова завета Божјег – ви сте хришћани по имену, а не по суштини. До чега доводи такав живот, може се видети из друге апостолске изреке: „Старајте се да имате мир са свима и светост, без које нико неће видјети Господа“ (Јевр. 12:14). Јасније: имајте мир са свима, имајте светост, јер без мира и светости нико неће видети Господа, то јест, неће достићи вечно блаженство. Дакле, ако безбрижно и немарно мислимо да не треба да будемо свети, сами себи пишемо пресуду да не видимо Господа, да будемо туђи

вечном блаженству.

„Ми смо људи грешни“. Чини се, ово је неоспорна истина. Међутим, злоупотреба истине није боља од очигледне заблуде. Ако сматрамо себе грешнима на основу дубоке самоспознаје, и кроз то улазимо у осећање своје недостојности и покварености, скрушавамо своје срце, смиравамо урођену гордост старог човека, побуђујемо себе на тражење благодатне помоћи и на подвиг против греха – такво признавање греховности не само да нас не лишава наде у достизање светости, већ нам и утире пут као њој.

Међутим, ако називамо себе грешницима са површном мишљу, без скрушености срца, без одвраћања од греха, до унедоглед, са лукавим подразумевањем да то морају да признају и сви и други и да, следствено томе, нас и није стид да то признамо, и није опасно да након признања останемо какви смо и били пре признања – такво признавање греховности нас наравно неће повести ка светости.

Обмањујемо себе ако мислимо да се спасавамо остајући грешници. Христос спасава грешнике тиме што им даје средство да постану свети.

„Некако ћемо се спасити покајањем.“ Да, покајање припада броју средстава за спасење, које даје Христос грешницима, када говори: „Покајте се и вјерујте у Јеванђеље“ (Мк. 1:15). Међутим, ако мислимо да се некако покајемо, некако спасимо, онда исувише лако судимо о делу високе важности. Да ли ће слуга угодити господару ако буде радио свој посао некако, а не што је могуће боље! Наравно да неће. Тим пре неће угодити човек Богу ако само некако буде чинио дело Божје, какво је дело нашег спасења.

Света Александра Романова

Како до доброг, чврстог брака?

Издајамо мисли из дневника Свете царице Александре Романове о срећном и чврстом брачном и породичном животу.

*

Кривицом оних који су се узели, једног или обоје, живот у браку може постати несрећан. Могућност среће у браку је врло велика, али се не сме заборавити ни на могућност његовог краха. Само правилан и мудар живот у браку ће помоћи да се постигну идеални брачни односи.

Прва лекција коју човек треба да научи и да испуни јесте стрпљење. На почетку породичног живота откривају се како врлине карактера и нарави тако и недостаци и специфичности навика, укуса и темперамента за које друга половина није ни подозревала да постоје. Понекад се чини да је немогуће навићи се једно на друго, да ће конфликти бити вечити и безнадежни, али стрпљивост и љубав савлађују све, и два живота се сливају у један, племенитији, снажнији, потпунији и богатији и тај живот ће се наставити у миру и спокојству.

Дужност у породици јесте несребична љубав. Свако мора да заборави на своје “ја” посветивши себе оном другом. Свако треба да криви себе, а не другог ако нешто не иде како треба. Неопходни су издржљивост и стрпљење, нестрпљење може све да поквари. Оштра реч може да успори сједињење душа за читаве месеце. С обе стране мора постојати жеља да се брак учини срећним и да се савлада све што представља препреку за то. И за најснажнију љубав је веома потребно да се свакодневно учвршћује.

Најнеопростија грубост је баш у сопственом дому према онима које волимо. Још једна тајна среће у породичном животу

јесте пажљивост једног према другом. Муж и жена морају стално једно према другом испољавати знаке најнежније пажње и љубави.

Срећа у животу састоји се од појединих минута, од ситних задовољстава која се брзо заборављају, од пољупца, осмеха, доброг погледа, срдачног комплимента и безбројних малих, али добрих мисли и искрених осећања. Љубави је такође потребан њен свакодневни хлеб.

Бојте се знака и најмањег почетка неразумевања или отуђења. Уместо да се човек уздржи он изговори глупу и неопрезну реч и ево, између два срца која су дотад била једна целина појавила се мала пукотина која се све више шири док они заувек не постану одвојени једно од другог. Рекли сте нешто несмотрено? Одмах тражите опроштај. Настао је неки неспоразум? Није важно чијом кривицом, не дозволите да то остане између вас.

Уздржавајте се од свађе. Немојте ићи на спавање тајећи у себи осећање гнева. У породичном животу не сме бити места за гордост. Никада не треба хранити своје осећање увређене гордости и мерити ко мора да тражи опроштај.

Свештеник Георгије Максимов

Врата пакла су надвладала Цркву? (одговор протестантима)

Пошто протестанти, као што је познато, воле да говоре да управо они и једино њихова деноминација усвојој веритачно следе Библију, ми ћемо размотрити њихове представе о Цркве управо кроз призму Светог Писма. Хајде да видимо да ли је са Библијом сагласна протестантска идеја о Цркви која је нестала. Господ Исус Христос је рекао: „сазидаћу Цркву Своју, и врата пакла неће је надвладати“ (Мт 16:17), то јест, Господ обећава да силе зла неће извојевати победу над Црквом, између осталог и кроз искривљење вероучења. Она ће заувек остати та иста „славна Црква, која нема мрље ни боре, или што томе слично, него ... света и непорочна“ (Еф. 5:27), „дом Божији, који је Црква Бога живог, стуб и тврђава истине“ (1 Тим. 3:15) како је описују апостоли у Писму.

Наравно, ако поверујемо протестантима да се, саздана Христом, Црква оскврнила незнабожачким праксама, изгубила истину и скренула у заблуде, онда у том случају ми објављујемо да су врата пакла победила Цркву. А кроз то говоримо да је Господ Исус Христос лажов, показујући да је Он обећао али да није испунио Своје обећање.

Постоји и друго обећање које је дао Господ. Он је рекао: „Ево, Ја сам са вама у све

дане до свршетка вијека“ (Мт. 28:20). Господ не само да обећава да ће сама по себи Црква бити непобедива, Он обећава да ће Он Сам бити са Црквом у све дане до свршетка века. Овде, као што видимо, нема ни речи о томе да се Господ припрема да направи паузу од другог до шеснаестог века, или још више, до деветнаестог. Протестантска уверења да је та Црква тобож нестала на читавих хиљаду и пет стотина година директно противрече библијским речима.

Такође је потребно подсетити да је Христос обећао да ће апостолима дати Духа Светога и рекао: „А када дође Он, Дух Истине, увешће вас у сву истину“ (Јн. 16:13), „Он ће вас научити свему и подсјетиће вас на све што вам рекох“ (Јн. 14:26). Када је Дух Свети дошао апостолима ми знамо – на дан Педесетнице који се и сматра даном рођења Цркве. то јест, Господ даје Духа Светога и Дух Свети чува Цркву. Чува је од искривљења, од уклањања од истине. Зато апостол Павле и назива Цркву „стубом и тврђавом истине“ (1 Тим. 3:15). Зато што је Дух Истине учи, зато и Сам Христос Који је *Истина* (Јн. 14:6) невидљиво пребива у њој. Појединац или чак група људи наравно могу да скрену у заблуду и тако је одувек било. Још су апостоли упозоравали на то (види 2 Петр. 2:1; Гал. 1:6-9). Али да цела Црква скрене у заблуду – тако нешто није могуће, јер то значи да је Црква престала да постоји.

Ту се јавља још једно интересно питање за протестанте. Ето, ви говорите да вам је света само Библија и да сте тобож управо ослањајући се на Библију ви дошли до убеђења да је од другог века истинска Црква нестала будући заражена незнабоштвом. А и када је утврђен канон Новог Завета? Ко је донео одлуку да из мноштва споменика древног хришћанства управо те књиге представљају Свето Писмо, део Библије?

Одговор: то се догодило 364. године на Лаодикијском Сабору те исте Цркве коју ви сматрате отпалом у незнабоштво, чији историјски наставак и представља Православна Црква.

